Yhdeldä murhelliſelda ja ſurulliſelda
Iſäldä
Thomas Ragwaldin pojalda,
Hänen omaſta Pojaſtanſa ſydämen haikeudella
Johan Lindſtröm,
Wollentöriſtä.
Sen elämän ja kuoleman yliże,
Yxi Raſkas

Jälki-Muiſto,

Omaiſille.

Joka
Jumalan jo ijankaikkiſen näkemiſen ja ſaldimiſen jälken ſota tiellä pikaiſeſti tapahdui
Toſin
Nüden puhetten jälken tehty jotka ſiinä läſnä ja ſapuilla olivat.

Paljo puutuwaiſeſti kirjoitettu ja wiideſä oſaſa Lojman Pitäjäſä ja Hirwikoſken Kyläſä kokonpandu wuonna 1791.

TURUSA,
Prändätty Frenckellin Kirjan-Prändiſä 1792.

Ensixi weisatan kuin: O! JEsu Christe wiatoin ꝛc.

v. 1.

O! Jsän mitä kuulla sain; Tahdostas kuin on hywä ain Mun Jumalani luodustas kauniista käsialastas.

v. 2 Jonga sä autit mailmahan; Tänn työppy säähän ilmahan; syndyjes; kaikkein ensix hän; lasketin käsiwarsillen.

v. 3. Sit' koht mä sillä haawalla; sydämen nöyräll halulla; Uhraisin hänen Herralle rakkal ja laupial Jsälle.

v. 4. Ett olis armoins ottanu; Kombastuxista warjellu; Jalat gutuden rauhan tiel; Eläis ja Kuolesakin wiel.

v. 5. Ja kuin hän oli lapsudes; taitamattomas nuorudes; wähäinen jalan ottawa wahingo suur' oll' tarjona.

v. 6. Kuitengin warjel Jumal' sen, ettei hän kuolu wettehen, ehk' joudui pällens seisoman saawin partalta pohjahan.

v. 7. Sill yhdeſt' weſi luſikaſt, olis kain kuolla huokiaſt, mutt ei ſit nähty ylhältä; hetki wiel tulleen Iſältä.

v. 8. Jong edes tuhat wuottakin, on jur kuin yxi päiwäkin, muiſtoſans ombi kaikki koht; hjus karwat meren ſanda tott.

v. 9. Ikänſä oli muiſtaxen; yxikolmatta kymmenen wiherjä plantu aamulla Kukkainen langeis ehtolla.

v. 10. Silloin kuin ſielu ruumiſta; pois lähti aſun majaſta; Koſk rauhaſt iloo pidettin, Klaſin juox, ſeiſautettin.

v. 11. Ah! kuinga silloin raſkahaſt, ſydämen palio painawaſt, jykähti ſiitä ſanaſta, Kuin nulle tuotin ſodaſta.

v. 12. Että mun poikan nuori wiel piti ſinn' jäämän ſodan tiel, ſe oli toſin Luojalda niin nähty hälle korkialta.

v. 13. Joka on Herra molembain, elon ja kuolemangin ain', jos hän ſuo elä eli kuoll, ſe pitäpi niin täällä oll.

v. 14. Sill' hetket ſilmän räpäyxet kaikk luett ombi Jeſuxeld, mitä meil päll langepi, ſe Herralta itz tulepi.

v. 15. Sill ei ſen ſiwuts taida pääſt, jos joku kauwas karkais täſt, mutta ei Herran määräſtä täll' pidemälle pääſteä.

v. 16.

v. 16. Ehkä mä toiwon nähdexen', tulewan puhutellaxen kuin yxi Jsä lastansa, sydämestänsä halaja.

v. 17. Se oli kowa hetki juur, kuin Ruotsin oma stycki suur', wei hänen armottomasti, äkistä maahan martaxi.

v. 18. Näin hän kuin warjo katoskin jos Herran armo muistoskin olis oll' köyhä uhrill' tott' Kuin syndyis' Jsäll annoin koht'.

v. 19. Sitt hän elämän Kirjasa, nimensä ylhäll' armosa, olis siell Herran edes juur, kuin salattu on töisäns suur.

v. 20. Waan se on Herra tiedosas, jos sielu ombi omanas; ach jos niin äkist armahdit Kuins Pietaria katzadit.

v. 21. Jos Jsä pyhiin armohins olisit sielun helmohis, ottanut pyhän joukohon, taiwahan owi loukohon.

v. 22. Siel hänen kelpais kyllä oll, waan ei tott muutoin sinne tull, mutta jos Jesus ansions kautt', pikemin hänt, kuin nuoli autt'.

v. 23. Sitt mä wast näitä nähdä saan, kuin suomiolle tullahan, ymmärän oikein puhensa, Kuin sanoi koton olleisa.

v. 24. Tosin kyll' ehkä lyhyäst, kuitengin raskast' sydämest, kuin yxi läpsi waikiast, sanat läht' suusta haikiast'.

v. 25.

v. 25. Älkä te Jsän minua, sydämen suurel' surulla; murhettiko mun tähteni, jos tulen eli jän mä sinn.

v. 26. Ja kuin sitt kuollen sanomit', hänestä kuul sain painawit; niin kohta waroituxensa se oli mulla muistosa.

v. 37. Joka murheni huojensi, Herran suur armo lienitti, kuorman hirmuisen päältäni, kuin liikutt' järken kowasti.

Toiseri weisatan, ah Jesu pyyh tykönän; eli samalla nuotilla kuin ensimmäinenkin.

v. 1.

Luoja kuinga luotus tai sodast juur lähteis lopun sai, Herran Tiedosta totisest' se näht oll' ijankaikkisest.

v. 2. Ah että päästi rauhahan, iloiseen uuteen mailmahan, olis otett sin kottia, kusa ei ole sottia.

v. 3. Totta se ruumin' erosta, hänen sielunsa tilasta, taisi kyll merkit jotakin, kosk olen juur kuin lewoskin.

v. 4. Myöskin se minua iloitti, ja sydämeni kewitti, kuin yxi esimiehensä; minulle puhui hänestä.

v. 5.

v. 5. Ett hän ain siinä Teltiskin, tahdoi oll kusa weisattin, ah ett' se kunniax Herralle ols autudex tull sielulle.

v. 6. Oh jos näin kansas poikani, ollut olis mun lapseni, ei sitte kuollos muotokan, wahingoitzis sua ollengan.

v. 7. Myös wähä ennen kuolemaans, pyysi kuul saarna sanaa kans, joukosa ripill olla myös; synnin päästöllä itze työs.

v. 8. Sin paikas samall erällä, ehtolliselle pyhällä, oll rakkauden atriall, Herran pöydäl sill korkial.

v. 9. Siel Jesus sielun ravitze, sen joka halul himoitze, uskolla Herraan ryhtyä, ja hänen kansans yhtyä.

v. 10. Näin wiimmeisillä aiwollans toimittan oli asians, ah Jesu ett hän silloin niin kunniaxes olis käyny siinn.

v. 11. Etsimäs ewäst itzellens, ruumin ja weren Jesuxens, ols ottan wahwisturexi, sielullens matka ewäxi.

v. 12. Ett olis kaiken mailman tiell' Jesus itz kumpanina siell, hänellä ollut kanßansa tygönsä johdattamasa.

v. 13. Sitte juur osalisudes,' Jesu kanssos taiwas udes, olis armosta autuax tull, ei hällä oma ansiot' oll.

v. 14. Tai toiwoturen ombi mull, waan Jesu hänen asians sull, se on tott yxin tiedosas, salatt suur neuwois tegoisas.

v. 15. Tosin hän oli syndinen, juur yxi Adamilinen, jot' Herra armois' oli lås, kohta kuin pahax itziäns.

v. 16. Niin jos hän kans oll aatoxis, ja paranturen myönnyxis, siel sota joukos ollesans salainen murhe sieluſans.

v. 17. Hän tosin omas tunnoſkin, kotona wiimeis aiwolkin, lyödyxi tuli tuttawild, hywän suowilta ihmisild.

v. 18. Sen tosin häneſt hawaitzit, ne jotka päälle katzelit, sanoit hänelle painawaſt, rukoille armo hartahaſt.

v. 19. Ruppe jo itzes katzeleen, autuudes perän aatteleen, mitä tuntos sull sanopi, joko se synnil kuolepi?

v. 20. Ongoſta Jesus ystäwäs, sun kansas sotan lähteisäs, joko hän saa sus waikutta, hengelläns sill tiel muiſtutta.

v. 21. Näin tuli hän tott manatux usiaſt yli woitetux, niin että todel' sanoikin: rukoilka edeſtänäkin.

v. 22. Ah sois! ja tekis Jesus sen, ett hywin asias poikaiſen, olis oll täältä lähteſkin, toiwotan multas päälläkin.

v. 23. Että sä osallisuteen, ansiost Herran Jesuxen olsit tull Johannexen, kans jong Jesus piti rinnoillans.

v. 24. Kyllä sitt' ehkä syntisist, katuwaisista uskowist, Taiwas tott olis iloisans ja sinustakin riemuisans.

v. 25. Etts palwelisit korkia siell sota joukoin Jnmala, Kuin teke töit niin suuria, ah kuka taita arwailla.

v. 26. Ah jos sä poikan suuresa, Betlehemin poikain joukosa; olisit heidän seurasans, tott kaikk sust olis iloisans.

v. 27. Sanoi: O! ilo asiat kuulupi rauhan sanomat, jopa nytt pääsen minäkin kohta sillä kotiakin.

v. 28. Suusta häld lähti sanat näin, waan Herra tiest toisa päin, se tapahdui ett alle maan, men äitins poween makamaan.

v. 29. Ah jos sin uuteen Salemin Korkiaan Koto Kaupungiin sielu ol's ylös otettu, Ja Engeleiltä saatettu.

v. 30. Ehkä häll ilo oll', waan ajatust se ando mull; Ah! O! sä poikan lapseni, jos olisit wiel kanßani.

v. 31. Waan ett näin kelpais Herralle, kelwatkon se myös minulle, olkon tääl maas niin tahtonsa, kuin se tapahtu taiwasa.

Kol-

Kolmannexi weisatan kuin: Ah mik ombi elom täál ꝛc.

v. 1.

Wiel siit' kowast muodosta, täältä pojes erosta, Kutsu kirjast kuin hän sai; en mä siit woi olla wai.

v. 2. Kädet jalat Styckillä, ruumis poikki häneltä lyötin muhoz murskaxi juur, häll ol hauta Doctor sunr.

v. 3. Teki terwex taiwallans, ruumis maka alallans, Sielust ei tied' sano muut, Jumal itz kuin luke luut.

v. 4. Kiirust esimiehensä, rienši hänen tygönsä, wirka weljet muutkin myös, surit händä itse työs.

v. 5. Näkiwät suun liikkuwan, mutt ei kuultu sanoja, enä muita puhutell, tilaansa heill ilmoitell.

v. 6. Ah jos silloin mielkehen, Jesus joudui sydämeen, kuin saa huulet liikumaan, koska parhain tarwitan.

v. 7. Sitte Jsäll ihastus, pojastansa riemastus olis, jos näin käwi häll', tiedät Herra yläheil.

v. 8. Ei löyt ruumis woimia, hengi tykytt rinnoisa, se heis' suru waikutti, niin ett sydänt' haikasi.

v. 9.

v. 9. Sanoit: kaſwot oliwat terwet ja tott ihanat, hänen päällens katſella; muotons iloit todella.

v. 10. Ehk ei ſuuſa waſtauſt, ſilmis ollu katſomuſt, hänell enä annettu, waan kaik lukitt ſuljettu.

v. 11. Mutt jos Jeſu omallas Pyhän Hengen ſormellas, olſit ne kiini painanu, kunniaxes lukinnu.

v. 12. Niin ſitt ſuloiſemmat wiel', olſit ſielun kaſwot ſiel' Herran kaſwoin edeſä Palmut hällä käſiſä.

v. 13. Taiwan kranſit ſeppelit, en taid oikein puhu niit; ſanoo kuinga wilkkuwat juur kuin tähdet kilkkuwat.

v. 14. Ah! jos Jeſu ſuloiſin, ſanowas niin kuuliſin: mene poikas eläpi, Karitzalle weiſapi.

v. 15. Uutta wirttä heliä, rinda, kieli, kerkiä, näit mä Herra puhun ſull, aſia itz on ſalatt' mull'.

v. 16. Sitt ols riemu ääretöin Taiwan Pyhil' määrätöin, kuin tott poikan iloſa; olis autuain ſeuraſa.

v. 17. Jeſu itz aiwan hywingin, tunnet tiedät minungin, ajatuxet ſydämen, ilmoitan ne ſinullen.

v. 18. Jos se olis mahdolliſt, kuins teit Nain Leſkell itz, ſoit häll jällens poikanſa, joſt ol' ſuurin ilonſa.

v. 19. Niin myös ihmein tekiä, Herra armos wäkewä, minäkin myös ſoiſin ſen, että rakas Jeſuxen.

v. 20. Sillä ſamall tawalla, ſoiſin Jeſu duomiolla, käywän köyhäll pojallen; että Iſäll minullen.

v. 21. Ah! o! ſitä iloa jos ſull Jeſu kunnia; täſtä ſuureſt aſiaſt ſaiſim, anda rakkahaſt.

v. 22. Etts meit ſuuri ſyndiſſt, ainoan poikam tappaijet, oman köyhän ſielumme ſaiſim ſaalihixemme.

v. 23. Näin tott epätieboſta, Iſää poikans tilaſta puhu jättä aſian haldun Jumalan.

v. 24. Jonga kädeſt' minä koht otin waſtan aſian tott', annoin murhen Herrallen, paremmin woi kanda ſen.

v. 25. Ei ſe muut kuin raſitta, koſk' ei murheeſt aututta ole ylönpaldiſeſt, eroitta pois Jeſuxeſt.

Neljäs

Neljäs wirsi on sille pyhälle Jumalalle ja laupialle Jsälle kiitoxesta, joka minua tällä tawalla koetellut ja läpitse mailman johdattanut on, niin ettei hänen Poikansa Jesuxen ansio minun päälleni hukkan tulisi. Weisatan kuin: Herra hywä kiitäkät ꝛc.

v. 1.

Pyhäll Jsäll taiwahis, myöt ja wastoin käymisis', olkon kiitos kunnia, kuin näin syndist minua.

v. 2. Näiten koetusten all', joit mä mielell raskahall', kannoin sydämesäni, pitkän juur itsiäni

v. 3. Hengesäni ussast', sanoin tosin painawast, kyll se oikein ombi sull, ett on asias raskax tull.

v. 4. Ylös alas käwellä, oikeuden retkillä, sen sä oikein tarwitsit, ettäs Herran wihoitit.

v. 5. Mutta Herra autteli asian, todex laitteli, hurskan Esiwallan kautt, kiitos Jesuxel kuin aut.

v. 6. Tosin rakkaudesa tällä tawal' armosa, kuljetellu laupiast, kiitos Jsäll taiwahast.

v. 7. Sinull aiwan oikiat, pyhät syyt on korkiat, etts näin neuwot mua tott, kiitos Jsä sinul kohd'.

v. 8.

v. 8. Kaikkein aikain edeſtä, kuin mä Herran kädeſtä, olen ſaanut tähän aſt', kiitos näin mua muiſtamaſt.

v. 9. Aina ſiittä hetkeſtä, kuin mä ſynnyin äitiſtä, Herra on mua koetell', parannuſtan odotell'.

v. 10. Kowain lähetyſten kautt, koſk ei Jſän muutoin aut, niin hän witzat kipiät, lähetti juur nähtäwät.

v. 11. Ett hän poijes poikaiſen, ſodan kautta ſuruiſen, otti waſtoin toiwooni, käwi ſydämellåni.

v. 12. Näitä tämän kallaiſii lähetyxi painawi, on mull ollu uſiammat, kyllä juuri katkerat.

v. 13. Joiden kaikein peräſtä, lahjoituſtens edeſtä, olkon kiitos Herralle, tule anda hänelle.

v. 14. Kuin näis ahdiſtuxiſa, kiuſausten unniſa, kuiteng' on mua wahwiſtan'; eik' ol' wielä unohtan.

v. 15. Ett ain hywin tekepi ſilloin koſka pierepi, Jſä laſta oikial', kadellånſä korkiall.

v. 16. Että Poika tuhlaja, takaiſin jäll palaja, nöyrytetyll' ſydämell', Jſän tygö kiitorell'.

v. 17.

v. 17. Kuin näin wastan ottele, Jsä, ja sit puhele, poikans kansa karannen, tawaransa tuhlannen.

v. 18. Jonga tähden kuritta, Jsä jällens rakasta, omillens näin tekepi, oudot lapset hyljäpi.

v. 19. Mntta ne tott omista, joit hän ristin maljasta, juotelepi ajallans, jokaist hänen tawallans.

v. 20. Waan ei tahdo ijäiseſt' Jsä, rangaiſt' wihaiseſt, mutta rakkaudesa, witzapi täs ajasa.

v. 21. Jsäll hywä tarkoitus, lasta kohtan ajatus, ombi kowitteleſa, katzois lasten paraſta.

v. 22. Näin on kelwan Herralle, kelwakkon myös minulle, rakkan Jsän kuritus, poikani pois kutzumus.

v. 23. Katz näin elon aikankin, wähä että pahakin, ombi ollut minulle, kiitos Jsä Simulle.

v. 24. Ettäs murhen leiwäſtä, karwaſt maaran wedeſtä, olet syötel juotellu, Jsälliseſt' kohdellu.

v. 25. Etikka ja sappe tott sielun elatuxex koht', olet mulle andanu, kuin kyll' olen tarwinnu.

v. 26. Sitt wast lapset ymmärtä, kuin heit Jsä herättä, sano: täm' on Herran tie, kuin täál Sielun Skoulun wie.

v. 27. Jtsiänsä tundemaan, syndejänsä katumaan joiden tähden Jsä täáll' pane ristiä lasten päál.

v. 28. Sitte lapsi huomaitse, ett hän kiittä tarwitse, Jsänsä, kuin Skoulunsa otti opetapensa.

v. 29. Näit' juur tämän kaltaisi, paljo painawaisembi, Jesus täálä olleans, Jsäld' saipi maista kans.

v. 30. Ah kuing' Jsä ihana, meni kanssa Poikansa, aiwan armottomasti, annoi tappa surkiasti.

v. 31. Kuitengin sitt Kuningaax maan ja taiwan haldiax, Jsä asett hänen koht, aiwan korkialle tott.

v. 32. Näin sä teet o! Jsäni, painat ensin kuoppihin, ne kuin peri taiwahan, lasket istum tuhkahan.

v. 33. Näinbäs Jsä minuakin, rakkaudest tahdotkin, palatta tiest wäärästä taliesta järwestä.

v. 34. Kiitos kiitos ihanan', o! mun Jsän rakkahan', neuwos edest kaikkisa, mua kohtan mailmasä.

v. 35.

v. 35. Ettäs wastoin käymisis, neuwot
ett mä kiitoxis, olisin O! Jsä sull, kuins tääl
annat tulla mull.

v. 36. Ettei alla murhetten, sielu rupeis
kuolehen, niinkuin luondo tekeepi, jos tääl was-
toin käyneepi.

v. 37. Tott on pare sielungin murhe su-
ru huoneskin, kuin tääl mailman ilosa, siin'
on sielu waarasa.

v. 38. Jostas Jsä hallinnu olet minun
warjellu, ettei julma kuollon haut, surman
mua Jesus autt.

v. 39. Ei mua päästän langemaan, nii-
den tawall' kuolemaan, jotka trapuil' hirtehen,
johdatett' on tukillen.

v. 40. Mutt sä rakas Jsäni, warjellu-
xes' eteni, kahden puoleen aisat mull panit, kii-
tos olkon sull.

v. 41. Ettäs pään kans jalkani, sidoit
koko ruumini kowil kahleil fangixes; näin
mua tahdoit omaxes.

v. 42. Ett mä tällä tawalla, kiittä ru-
koill' palwella, taidaisin O! Jsäni! opet köy-
hää sieluani.

v. 43. Ett myös ruumis syndinen, tois
sull kaikis kiitoxen; onnes onnettomudes', olsin
tytywäisydes'.

v. 44. Jesu alku loppukin, woit mun asian tämänkin; työni laitta itzelles kiitoxex' ja kunniaxes.

v. 45. Jesu eläis kuolesan', suo mun duomioll' tulleſan, armoſt armo ſaadaxen, ſitt mä ſinuſt iloitzen.

v. 46. Surun murhen peräſtä, kiitän ſua nöyräſtä, Ah O! minun Jeſuxen, jos ſua kiitäis Poikaiſen.

Wiidenneri hywäſti jättö aſiat, weiſatan kuin: Ihminen jong Jumal loi, ꝛc.

v. 1.

Nyt hän mullas maateſans, puhele wiel tawallans, wanhemmillens rakkaille, ſiſarell muil ſuguille.

v. 2. Hywäſt jääkä pikaiſeſt, Iſän Aitin totiſeſt, jääkä haldnun Jumalan, Jeſuxen myös korkian.

v. 3. Hän ain olkon kanßanne, ſydämeſänn' omanne, waikuttakon molemmis, niin ett Hengi hallitzis.

v. 4. Että henges palawat, oliſitte lakkamat, älkät eſtäkö ſit, pois armoo joka walon tois.

v. 5. Että ſielus tunnoſa, eläiſänn ja kuolleſa, ſydän olis taiwaſa, ja ei halu mailmaſa.

v. 6

v. 6. Koetelka aikanans, jos näin ombi tosi kans, juuri täydelliseſti, ettet itzeen pettäiſi.

v. 7. Ett ſit pääſin päiwänän, walmit täältä lähtemään, oliſitte uſkoſa, Jeſuxenne tunnoſa.

v. 8. Ah ett ſilloin ſaiſimme, iloll toinen toiſtamme wanhemmat ja lapſetkin, taiwas riemuit Herraſkin.

v. 9. Ett niin ollais yhdeſä, taiwalliſes pöydäſä kuin tott mailmas ſöim ja joim, ſitt me ſielä hywin woim.

v. 10. O! kuing riemu meiſtäkin, nouſis taiwan Pyhilkin, ſielä kirkaudeſa. Jeſus ſuo ſe armoſa.

v. 11. Hywäſt ainoa ſiſaren, jää nyt halduun Jeſuxen, älä ſure ollengän, waik etts lähteis nähdä ſaan.

v. 12. Ehk nyt olen taipunu, äkiſt maan all waipunu, kyllä mun wiel nähdä ſaat, rukoil' hartaſt Jumalaa.

v. 13. Uhra itzes Herrall tott,' nuorun kukoiſtuxees koht' ſe on paras nuorelle, autuuttanſa aattelle.

v. 14. Älä ſitä jätä' pois, waik ſen' wihollinen ſois, ehk hän mahdottomaxi, teke tarpettomaxi.

v. 15. Se on Herran Hengen työ, joka ilmoitta ja lyö tunnon päälle rakkaudest, että ihminen sydämest.

v. 16. Taidais kauhistuxella katzella ja katua, syndiä omas tunnossans, itkis Pietar Marian kans.

v. 17. Se kuin hartast rukoile, Jesus armos kuuldele, surullista syndistä, joka tunde itzensä.

v. 18. Ei täs tarwitz totella, wihollista kuulella, mutta puhuu Herran kans Jesuxelle asians.

v. 19. Hän sit syntist autapi, joka murhel sanoppi, Jesus lunastajan tott, asiani arwaat koht.

v. 20. Armahda niin päälleni, kuins ain suuri syndist, olet heitä iloiset wastan ottan totiest.

v. 21. Jesus ansios woiman kautt', epäuskon alda autt, etten epäilyxihin, jäist Jesu exyxiin.

v. 22. Ah! O! lahjoit Jesuxen ansios usko minullen, jolla wihollisen, woitan kaik ja itzeni.

v. 23. Se ain mielees johdata, ah ett woisin uskoa, Jumalani armon päal, ja sun Jesu ansioos täal.

v. 24.

v. 24. Jos näit uskos omistat, ajaturiis sowitat, Huokat sydämes kammiosa: Herra kuule taiwasa.

v. 25. Mitäs alhall anelet, hänen tygöns huutelet, totta hän sun asias, hywäx laitta aikanans.

v. 26. Näitä sulle muistutan ajattel' pääl Jumalan, ettäs hänen lapsensa, olisit omas tunnosa.

v. 27. Muista muista Jesustas, hänen suurta rakkauttaus, Ah jos sen waan tundisit, niin sä juur kuin pyörtyisit.

v. 28. Ett hän sais sun piikarens, Marian kans omarens, mene sin mun sisaren', palkolliser Jesuxen.

v. 29. Ja myös Tätin rakastin; hywäst jätän sinunkin, joka olet tnrhas tott. Kaupungis kuin kato koht.

v. 30. Kiitän sinua totisest', holhoisit mua sydämest, kuin sä minua kohtelit, rakkast puolen katzahdit.

v. 31. Waan muist sitä wastahan, kiitos anda Jumalan, kuin sun ajallisesti, edes katzoi suuresti.

v. 32. Mutt wiel paljo hartammast, rukoil Jsä laupiast, ettei hän sua hyljäisi, pyydä hälle lapsexi.

v. 33. Hän tott sulle sanopi, sulhammitti lapseni, palaja jo palaja, kyllä mull on armoja.

v. 34. Sydämen sull totiseſt', kiehu sulaſt rakkaudeſt', sinua kohtan sieluinen, pidän sun kuin tyttären'.

v. 35. Jos waan joukoſt iloiseſt' siitä mailman kaltaiseſt; lähdet pojes eryмäſt, tällä hetkell wiipymät.

v. 36. Wiiden wiisan neitzen kans, mene heidän seurahans; Jesus ylkä huutapi, walwo hetki tulepi.

v. 37. Ehtoll eli puoli yös, kukkon laulus kuka ties, eli päivän koitosa, ah jo tätin walmista.

v. 38. Jesus mieles muuttakoon, kiirun hädän andakoon, karitsan häihin riendämän, itzes mailmall kieldämän.

v. 39. Näit sull wiimeꝛ toiwotan, sydämeni ilmoitan, ett sun Jesus perisi, Sielus kunniall' kruunaisi.

v. 40 Hywästi myös usiatt tututt, tundemattomat sukun kusa lienet waan, en teit kaikkia nähdä saan.

v. 41. Jesus teitä armosa puhutelkon ajasa, tällä tiel jo kulkeisan, hengens kautta sielulsann'.

v. 42. Kuka teist lie tunnosans, sowitett tott Herran kans, jo tääl eläesänsä, kuin yx lapsi Jsänsä.

v. 43. Se sitt sukua taiwahan ombi Herran Jumalan uskos Jesuxesä kiin, pääse pyhäin parihin.

v. 44. Jlman ei oll yxikän, autuas Herran edeskän uusi sydän waaditan, jos waan autuax tahdotan.

v. 45. Jollet tunne Jesusta, kuinga hänes iloita, taidat tääl jo ajasa, wähemmin wiel taiwasa.

v. 46. Kuin ott omaisixensa, julmat wihollisensa, edestämme kuolikin sulki niildä helwetin.

v. 47. Jotka syndesäns surewat, Herran wihan tundewat, lähte armoi kerjämään, aututtansa etzimän.

v. 48. Jesus kaikia walmista, ansios woimal pueta, awa silmät näkemään, armon ajas itkemän.

v. 49. Ettet saisi helwetis', itke waiwois' ijäisis, olisi siel' surkeudes, kidus liekis tulises.

v. 50. Ettet paaduturehen, duomion aiwan hirmuisen jäisi Herran wihan all, josi ols ilo saatanal.

v. 51.

v. 51. Herra ann heil hätä suur, armon ajas poltto juur, ett he pelkäis syndejäns, duomitziſit itziäns.

v. 52. Ett he armon löydäiſit, Jeſuſta jo etziſit, ilman händ, ei rukous, ole muu kuin kanhiſtus.

v. 53. Työ työ omantunnon pääll, kyllä hywin moni tääl, tarwitzepi kolkutta: Herra Jeſu palauta.

v. 54. Ettei he jäis ijäiſen, waſaras all tuliſen, joſt heit Jeſus ulos aut, armon ajal anſios kautt, Amen.